

Zadnji cvet.

Ko mi nekđaj jesenska slana
poslednjo rožo zamori,
srce povpraševalo bode:
Kje neki cvet se še dobi?

Od juga lahni dih prispeje,
dreves vrhovi zašumé,
v objemu družijo se veje —
o davnih dnevih govore . . .

Kje neki pač srce bi našlo
jesenske čase še cvetov,
da z njimi si ovenča grobe
prekrasnih pomladanskih dnov? . . .

Kakòr da svet v slovo poljublja,
tako prihaja nočni hlad,
za solzo solza se izgublja —
minila lepa je pomlad! —

In kadar mlado jutro vstane,
ves svet bo v beli prt odet . . .
O, z Bogom, pisane poljane,
o, z Bogom, vrta zadnji cvet! —

Bogomila.

Moje misli.

Moje misli, moje misli:
srčne cvetice . . .
Moji čuti, moji čuti:
vesele ptice!

Božji krilatec
nad njimi plava,
kakor bratec
z njimi se poigrava . . .

Moje misli — cvetice —
dehtijo . . .
Moji čuti — ptice —
pojó melodijo . . .

U dvor nebeški ponoči
z njimi poda se,
do jutra v božjem veselju
z njimi igra se!

Fran Žgur.

Pokopano . . .

Roža ob potoku rase
in v valovju se zrcali,
dete drobno z njo igra se,
dete drobno na obali. —

Ni več cveta na obali,
deteta ni več na robu:
Cvet so vali pokopali,
dete mirno spava v grobu. —

Bogomila.

